

Душа берези

Микола Руденко

Нас — океан. Але ж кому у спадок
Дісталось істини святе зерно?
Якщо життя лише сліпий випадок —
Яким безглуздям робиться воно!

Я не просив його собі в дарунок
На цій землі, де навіть Слово — крам,
А переможець той, для кого шлунок —
Носій всіх істин і єдиний храм.

Ні, не просив. Хто ж вирішив за мене,
Де спалахне і згасне "я" моє?
Навіщо самоспалення щоденне,
Котре на нашій мові — житіє?..

Отак я думав. А тим часом крига
Спливла у безвість з рідної ріки.
В засніжені ліси прийшла відлига,
Поволі набубнявіли бруньки.

І виявом палкої антитези,
Загорнута у шаль із туману,
Прийшла в мій дім жива душа берези,
Щоб я прокинувся від лихого сну.

Коли я ворушивсь — вона щезала,
Хоч серцем відчував: десь тут була.
Вона мені нічого не сказала —
Лише торкнулась віялом чола.

Мов Дух Зорі невидимим галуззям
Обплів і тихо загойдав мене.
Життя вже не здавалося безглуздям:
Воно не випадкове й не земне.

Душа берези зникла серед жита —
Лишився одсвіт білої кори.

Та я вже не питаю, для чого жити —
Я знав це так, як знають явори.